

der findes hos Rigsdagen til at indskrænke Statsudgifterne; jeg erkjender, at der er den strengeste og meest wingende Nødvendighed for at indskrænke Statsudgifterne saa meget, som det er muligt, men jeg troer ikke, at nogen Folkerepræsentant ved vilig Overveielse kan finde, at det er en rigtig Deconomi blot at skære bort, naar man faaer Udgifter i Haanden, uden modent at overveie, hvorvidt der paa det paagjældende Sted virkelig er Anledning til at skære bort. Jeg troer, at man vel skal overveie, om den Stilling, som man vil berøve en Deel af dens naturlige og berettigede Goder, virkelig er af den Besskaffenhed, at den kan taale at berøves disse Goder. Dette erklærer jeg med fuld Overbeviisning er ikke Tilfældet med de Postter, her er Tale om. Jeg kan derfor, hvor nødig jeg end her ved tredie Behandling, atter modsætter mig de af Thinget efter Udvalgets Indstilling vedtagne Forandringer, ikke Andet end efter min fuldeste Overbeviisning erklære, at jeg ikke indseer, at der ligger noget som helst andet Princip — hvis jeg skal søge efter Principer — til Grund for de indførte Forandringer end dette: Jo mere Arbeide og jo større Ansvar, desto lavere Løn. Der er nu oveniikjøbet, foruden de øvrige ansvarsfulde Forhold, hvorunder disse Embedsmænd befinde sig, paalagt dem den Byrde, at de skulle stille Caution. Sammenligner man dem med andre Embedsmænd i Staten, der befinde sig under lignende Forhold, vil man ikke kunne finde nogen anden Stilling, hvortil der stilles saadanne Fordringer, som bliver vederlagt paa en saa utilstrækkelig Maade, som det her er Tilfældet. Jeg maa derfor, saa ofte denne Sag ligger for, hævde, at det er en aldeles enkeltstaaende Behandling, man yder disse Bestillingsmænd, hvortil man ikke kan finde noget Tilsvarende i hele den danske Embedsstand.

N. Sage: Jeg vil meget nødig være med til at berøve nogle af mine Medborgere deres „naturlige, berettigede Goder“ og ikke heller vilde jeg være med til at berøve Noget „den Pension, der tilkommer ham“. Det er Udtryk, som ere brugte af den ærede sidste Taler, og som jeg vil henstille til ham, om han ikke vil tænke over endnu engang, for-

uden de mange Timer, han har tænkt derover; gjør han dette, vil han vistnok komme til den Slutning, at han har været overmaade ubillig og nærgaaende i sine Udtryk. Men det er jo ikke mere, end vi kunde vente, idet den høitærede Finantsminister forrige Gang, da denne Sag var for, erklærede, at man gjorde Uret mod Personalet under Telegraphvæsenet, naar man ikke vilde give et Antal af dem Pension; jeg protesterer ligesaa fuldt imod dette Udtryk som imod dem, der nu saibt. Saalænge denne Statsinstitution har bestaaet, har man ikke udrustet dem, der beklæde disse Stillinger, med Pensionsberettigelse med Undtagelse af Chefen. Nu er Spørgsmaalet, om det høie Thing vil gaae over til en ganske anden Lønningsmaade, til en heelt ny Opstilling af denne Indretning. Det kan være rigtigt, og det kan være feil, men Ingen kan bebreide os, at vi ikke her have foreslaet Thinget en ny Klasse af Embedsmænd med Pensionsberettigelse. Naar den høitærede Minister forrige Gang sagde, at man maatte give en Løn, saaledes at Folk kunde være tilfredse dermed, og at man kunde regne paa at beholde dem, saa siger jeg til den høitærede Minister, at det efter mit Begreb er en overordentlig urigtig Anskuelse, som han der er kommen til. Vi skulle ikke beholde de unge Menneskter, der træde i Telegraphvæsenets Tjeneste, et Dieblit længere, end til de kunne faae noget Bedre; det er en forkeert Anskuelse, at, fordi man har en Plads til et ungt Menneske i Statens Tjeneste imod en lav Løn, de to Parter da skulle være evigt forbundne. De skulle forlade hinanden, eftersom Omstændighederne udvifle sig; hvor vil Noget forlange, at et dygtigt, ungt Menneske, som i 18—19 Aars Alderen kommer ind i Telegraphvæsenet og der fortjener sit Livs Ophold, ikke skulle forlade denne Tjeneste, naar der aabner sig en bedre Udsigt for ham? Det er endnu en Prøve, der er gjort med denne Statstjeneste, og paa det nær, der er fremført af den ærede Finantsminister og det ærede Medlem, der sidst talte, har jeg ikke hørt videre Klage; jeg er ogsaa overbevist om, at man vil finde sig tilfreds, naar man blot, paa høiere Steder tjær, vilde afholde sig